

El món necessita del geni femení

Amb motiu del dia internacional de la dona el Prelat de l'Opus Dei ha escrit un article publicat en el diari "ABC".

07/03/2006

El 8 de març és una data que recorda la història dels esforços per superar la discriminació de la dona: una tasca que afecta també el present. Convé a més mirar al futur, imaginar què succeirà i quants beneficis s'assoliran quan la dona estigui

plenament incorporada als àmbits de la societat. Abans de res, però, cal partir del reconeixement de la dignitat igual entre home i dona. Des del principi mateix de la Sagrada Escriptura, als relats del Gènesi, se'ns revela que Déu ha creat l'home i la dona com dues formes de ser persona, dues expressions d'una humanitat comuna. La dona és imatge de Déu, ni més ni menys que l'home, i els dos són cridats a la identificació amb Jesucrist, perfecte Déu i perfecte home.

Amb aquestes premisses essencials de fe cristiana, s'entén amb profunditat especial la perversió que suposa maltractar qualsevol persona, home o dona. Els maltractaments prenen de vegades forma violenta i, en altres ocasions, maneres molt subtils: es comercia brutalment amb el cos de la dona, considerant-la com a cosa, no com a persona; o bé se li fa saber, amablement però insidiosa,

que un embaràs és incompatible amb el seu contracte laboral. Segueixen existint molts motius per a recordar la necessitat d'oposar-se a aquestes discriminacions. També al Gènesi trobem un segon element fonamental i evident: la diversitat. Pensem per exemple en la família: pare i mare ocupen rols distints, igualment necessaris, però no intercanviables. La responsabilitat és la mateixa, però difereix la modalitat de participació. Sol dir-se que un dels problemes més aguts de la família en els nostres dies consisteix precisament en la crisi de la paternitat. L'home no pot considerar-se «una segona mare», ni tampoc ha de desatendre les responsabilitats de la llar, sinó que necessita aprendre a ser pare. Una mica el mateix cal dir de la societat en el seu conjunt, on cadascú ha de trobar la seva posició. L'home té el dret a desenvolupar-se com a baró; la dona, com a dona. Sempre sense donar cabuda a

mimetismes que produeixen crisis d'identitat, complexos psicològics i problemes socials de gran transcendència.

El principi d'igualtat pot exasperar-se i perdre l'equilibri quan es confon igualtat (de dignitat, de drets i d'oportunitats) amb dissolució de la diversitat. Si la dona s'homologa amb l'home, o l'home amb la dona, ambdós es desorienten i no saben com relacionar-se. Però també el principi de la diferència es pot exasperar -i, de fet, tantes vegades s'ha exasperat-, quan s'entén la distinció com a base que justifiqui la discriminació. En aquest context, resulta oportú i necessari considerar la virtut cristiana de la caritat, que Benet XVI ha volgut situar al començament i al centre del seu pontificat. La caritat ajuda a harmonitzar la igualtat i la diferència i convida a la col·laboració, ja que ordena la

relació amb Déu i també les relacions de cadascú amb els altres homes. Des de la caritat, l'Església promou la comunió, el respecte, la comprensió, l'obertura a la diversitat, l'ajuda mútua, el servei.

En les primeres paraules del Gènesi llegim també que Déu, en la seva bondat, confia el món a l'home i a la dona. Hem rebut la missió de tenir cura junts del món i de fer-lo progressar. Aquest apassionant projecte compartit ajuda a col·locar al seu lloc la qüestió de la relació entre ambdós sexes. No estem davant un assumpte tancat sobre ell mateix, estret i problemàtic, sinó davant una qüestió positiva i oberta: amb igual responsabilitat, amb aportacions adequades al propi geni, hem de treballar junts per una societat millor. Les qualitats masculines i les femenines es necessiten mútuament per a realitzar aquesta tasca col·lectiva. En

definitiva, només s'arriba al bé comú-comú a tots, homes i dones-mitjançant un treball conjunt. Aquest quadre mostra que la discriminació de la dona no representa només una ofensa per a ella: constitueix una vergonya també per a l'home i un problema molt seriós per al món.

El veritable afany per desenvolupar junts la tasca de fer progressar el món requereix abandonar esquemes maniqueus i tendències al conflicte. Calen actituds de diàleg, cooperació, delicadesa, sensibilitat. L'home ha d'exigir-se més: escoltar, comprendre, tenir paciència, pensar en la persona. La dona també necessita comprendre, ser pacient, bolcar-se en un diàleg constructiu, aprofitar la seva rica intuïció. Probablement els dos han de rebutjar els models que proposen alguns estereotips dominants: aquestes imatges que empenyen a l'home a competir amb duresa, o que

conviden a la dona a comportar-se amb frivolitat, o fins i tot amb un desgraciat exhibicionisme.

Necessitem una nova forma de pensar, una nova forma de mirar els altres, que superi el domini i la seducció. Així pot sorgir un nou escenari social, sense vencedors ni vençuts.

A la Carta a les dones, Joan Pau II assenyalava que l'aportació de la dona resulta indispensable per a «l'elaboració d'una cultura capaç de conciliar raó i sentiment», així com per a «l'edificació d'estructures econòmiques i polítiques més riques d'humanitat». El geni femení, amb aquesta aptitud innata de conèixer, comprendre i tenir cura del proïsme, ha d'estendre el seu influx a la família i a la societat sencera.

Sant Josepmaria recordava que «davant Déu, cap ocupació és per ella mateixa gran ni petita. Tot adquireix

el valor de l'Amor amb què es realitza». Quan vam descobrir que l'important és la persona, les discriminacions de tot gènere tenen els dies comptats. La fe cristiana posseeix la capacitat de ser veritable ferment d'un canvi cultural en aquest terreny, si les dones i els homes de fe sabem encarnar-la a la nostra vida corrent.

Xavier Echevarría Prelat de l'Opus Dei

ABC

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/el-mon-
necessita-del-gen-femeni/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/el-mon-necessita-del-gen-femeni/) (07/08/2025)